MISHELL DEBNÁROVÁ

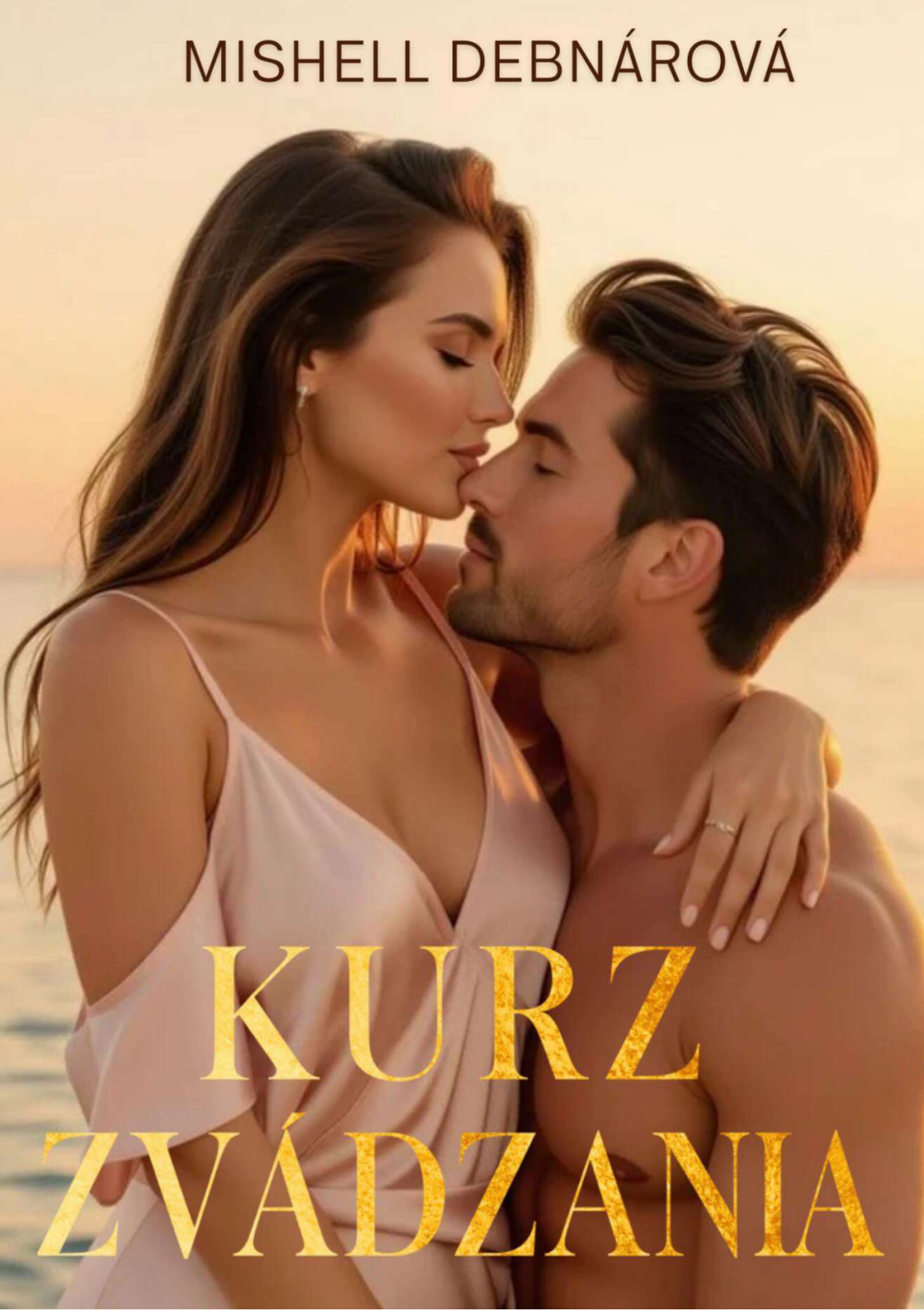

KURZ ZVÁDZANIA

Kurz zvádzania

Mishell Debnárová

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,

Příkop 4, Brno 602 00

web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,

e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz

První elektronickou publikaci,

v pořadí 124. e-knihu v edici SOLIS,

první elektronické vydání.

Autor © Mishell Debnárová

Korektura, redakce a sazba:

Natália Ivinová Monika Kurucová

Obálka: © JPolc

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí

být kopírována či jiným způsobem rozšiřována

bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN

978-80-88525-41-7 epub

978-80-88525-40-0 PDF

Playlist

Demmy Sober, Blkswm, PMP - Practice
Whethan, Dua Lipa - High
Lloyd, Teddy Riley - Slov Wine Bass Line
Labirinth - Formula
Bishop Briggs - Never Tear Us Apart
Why Don't We - Fallin' (Adrenaline)
Why Don't We - 8 Letters
Why Don't We, Jonas Blue - Don't Wake Me Up
Why Don't We - What Am I
Kwabs - Walk
Elvis Drew, Avivian - Where Are You?
Klergy, BEGINNERS - Dangerous Game
Jaymes Joung - Infinity
JRY, RuthAnne - Pray
Rosenfeld - Like U
Charlotte Lawrence - Joke's On You
Bishop Briggs - Be Your Love
5 Seconds Of Summer - Me, Myself & I
Maroon 5 - Lips On You
Orlando Kallen - Ex Wants Me Dead
Bazzi, Camilla Cabello - Beautiful

Welshly Arms - Legendary
Nessa Barrett, jxdn - la di die (feat. Jaden Hossler)
Two Feet - Had Some Drinks
Shantel May, Lola Brooke - Love It Here
Labirinth - The Feels
Selena Gomez - Nobody
Selena Gomez - Perfect
Camilla Cabello, Lil Nas X - HE KNOWS
DJ Snake, Selena Gomez, Tiësto - Selfish Love
Coldplay, Selena Gomez, Kygo - Let Somebody Go - Kygo Remix
Hailee Steinfeld - Afterlife
ZAYN, Kehlani - wRoNg
Benson Boone - Beautiful things
Benson Boone - Slow It Down
Knox Brown, Gallant - Reignite
Doja Cat, Teezo Touchdown - MASC
Imagine Dragons - Don't Forget Me
GROUPLOVE - Ways To Go
Zea - Growing
Southpaw - Head In The Clouds

„Čo si nosíš v srdci, to prenášaš aj do vzťahu k ostatným. Nebudeš schopná byť šťastnou a sebaistou, keď tvoja sebaláska je zakopaná kdesi hlboko v lese a nikto ju nikdy nevidel vyliezť na svetlo sveta...“

Venované všetkým ženám, ktoré bojujú so svojím sebavedomím, ale aj tým, ktoré s ním žiadny problém nemajú. Všetky ste krásne a dostatočne dobré. Bez ohľadu na to, čím ste si v živote prešli, žite prítomnosťou. Verte si a majte sa radi. Váš život vám to s radosťou oplatí v tom najkrajšom zmysle ❤️

Anotácia

Karolína a Timea sú tie najväčšie protiklady, aké si len dokážete predstaviť.

Kaja bola okolnosťami nútená dospieť príliš skoro. Vybudovala si svoj biznis a rýchlo sa postavila na vlastné nohy. Má sebavedomie, ktoré mužom rozopína nohavice a ženám leží v žalúdku. Zviedla by každého, na koho by si ukázala prstom. Jej cieľom je užívať si všetky slasti, ktoré život ponúka a na lásku ani len nepomyslí, pretože má na to svoje dôvody.

Timea končí vysokú školu, býva vo veľkom dome s rodičmi a bratmi a jej tradičná rodina patrí ku silne veriacim. Netuší, kam sa jej kroky ďalej v živote uberú a čomu sa bude venovať. Hlavne, keď sa s ňou rozíde jej dlhoročný priateľ, ktorý bol toxickejší ako jed na potkany a ona sa potrebuje nie len spamätať, ale aj získať späť stratené sebavedomie.

Čo môže spojiť dve tak veľmi odlišné mladé ženy až natoľko, že sa z nich stanú nerozlučné parťáčky?

Romanticko-erotický príbeh Karolíny a Timey o sile sebalásky a skutočného priateľstva vám ukáže, že osud má niekedy s nami úplne iné plány, ako by sme si boli mysleli.

Kapitola 1

Karolína

Len čo sa za nami zabuchli dvere, kabelku som šmarila na dlážku. Vedela som totiž, čo bude nasledovať a chcela som byť pripravená.

Vrhol sa na mňa ako hladný sup na svoju korisť. Jeho nenásytnosť som postupne cítila vo všetkých ohľadoch. Horúcimi dlaňami vášnivo skúmal každé zákutie môjho ľahko odetého tela. Tuším ho definitívne naštartovalo, keď som si vo výťahu spod šiat nenápadne vyzliekla nohavičky a strčila mu ich do vrecka nohavíc. Aktuálne sa už preto na mojom rozvášnenom tele nenachádzalo nič iné, než tie ľahké letné šaty na úzkych ramienkach a sandále na vysokých opätkoch, vďaka ktorým som vždy disponovala zadkom hodným bohyne lásky.

Prudko ma pritlačil o stenu na chodbe a zdrapil za vrkoč. Potiahol zaň dozadu, takže sa mu odhalil celý môj krk v plnej svojej kráse. Nahý, rozhorúčený a pripravený na šialenú dávku jeho zbesilých bozkov, ktorými ma dostával do varu presne ako som po tom túžila už v prvej sekunde, čo som ho uzrela v dave ľudí baviacich sa na diskotéke.

Bozkával ma drsne.

Náruživo.

Nemohol to viac vydržať.

Neplánoval ďalej odolávať pokušeniu, ktorému som ho po celý čas vystavovala.

Vyprovokovala som ho.

Zviedla.

A teraz som ho mala presne tam, kde som chcela.

Zatiaľ čo on perami i jazykom útočil na môj krk a predvádzal umenie svojej žiadostivosti v tom najvzrušujúcejšom zmysle, ja som mu šikovne rozopínala nohavice. Popravde, trochu som musela zabojovať s opaskom a gombíkmi, no mala som už dosť praxe na to, aby som to nezvládla a nohavice čoskoro padli k zemi. Očividne ho to rozvášnilo ešte viac, pretože si ma prudko otočil, pritisol na stenu tak natesno, až som ju svojím telom zohriala v priebehu pár sekúnd. Šikovným ťahom mi rozopol krátky zips na šatách a nechal ich voľne padnúť na zem. Nohu strčil medzi moje a strmým pohybom ma prinútil k miernemu rozkročeniu. Nestihla som sa ani spamätať, prstami odrazu skúmal najtajnejšie zákutia môjho tela. Keď mi spomedzi pier uniklo hlasné vzdychnutie, opäť ma potiahol za vrkoč. Pritisol sa na doraz ku mne a zľahka ma pohrýzol do krku, pričom neprestajne používal svoje šikovné prsty v tých najsprávnejších lokalitách a vystreľoval ma tým do inej dimenzie.

„Kriste!“ Prehlo ma pod návalom prudkej dávky vášne a už-už by som sa mu zložila v náručí v slastnom opojení vyvrcholenia, keď razom prestal. V prvej chvíli som myslela, že ho zabijem, no skôr než som mu stihla za tento krok vynadať, z vrecka nohavíc pohodených na zemi vytiahol ochranu a nenechal ma dlho čakať. Vyhodil si ma popri stene trochu do výšky, aby som ho obopla nohami okolo pása a vošiel so mnou do kuchyne, ktorú mal hneď po ruke. Uložil si ma na pult a bez váhania do mňa strmo vnikol tak silno, až som vykríkla. Trvalo už iba krátko, kým som explodovala pod návalom orgazmu, pričom ma krátko nato nasledoval i on.

Prebudilo ma vyzváňanie telefónu. Lenivo som sa pozviechala a usadila. Rozlepila som unavené oči a kým som dospela k odhodlaniu opustiť gauč, na ktorom som ležala úplne nahá, prikrytá len ľahkou dekou, mobil vyzváňať prestal.

Chytila som sa za ubolené čelo a rozhliadla po svojom byte.

„Doriti, čo sa to tu stalo?“ Vyšlo zo mňa chabým hláskom. Mala som opicu, čo by sa dala prirovnať skôr k orangutanovi, no matné záblesky včerajška a moje zdevastované telo naznačovali, že som si to včera poriadne užila.

Moje šaty, topánky i kabelka ležali šmarené v chodbe. Na malom konferenčnom stolíku vedľa gauča stáli vedľa seba dve prázdne fľaše *Prosecca* a koberec pred telkou bol skrčený a umiestnený v polohe našikmo, akoby mal naznačovať, že sa na ňom ktosi nešikovne šmykol. Kiežby to bola pravda. Šmykla som sa tu akurát tak ja, ale nepríjemné to rozhodne nebolo...

Vstala som, hodila na seba prvé XXL tričko na spanie, čo som našla v (nedotknutej) spálni a pobrala sa do kuchyne. Bola som odhodlaná spraviť si šumivé magnézium v domnienke, že aspoň čiastočne napraví môj pokazený žalúdok a pulzujúcu bolesť hlavy.

Haha, môžem snívať. Na takúto opicu by mi nepomohol ani čarovný prútik Harryho Pottera, čo by vyčaroval zázračný elixír zotavenia, karhala som vnútorne samu seba.

Vypila som to na šupu a sťažka sa oprela o kuchynskú linku. V tej polohe som si uvedomila, že ma podivne bolí kostrč. Pri pohľade doprava na kuchynský pult som iba nasucho preglgla. Ihneď som pochopila tú bolesť spodnej časti chrbtice. Koreničky boli popadané, váza rozliata na zemi. Našťastie sa však nič nerozbilo.

Bože, eštеže si aspoň čiastočne spomínam na to, aký bol neznámy dokonalým milencom. Inak by som všetkým týmto nesympatickým následkom nášho vyčíňania v mojom byte asi iba sotva bola porozumela.

Ten sex vážne stál za to! Teda, kebyže iba jeden...

„Čau, kočka! Ako to ide? Vyzeráš trochu zdevastovane," podpichla som Jarku hneď pri príchode. Kyticu viazala s takou nechuťou, až vo mne narastali obavy, či namiesto ozdobnej aplikácie ku červeným a bielym karafiátom nepriviaže svoje vlastné prsty.

„Ťažký piatok," odfúkla si prameň neposlušných vlasov spred tváre, pričom kávovar vzadu v kuchynke pípaním ohlásil kávu pripravenú na konzumáciu. Všímajúc si jej výraz som dúfala, že to dnes nebudú celé litre. Ten starý kávovar na takýto nápor asi nie je pripravený.

„Mne to hovor. Tiež som mala včera zaujímavú noc," zachechtala som sa popod nos a namierila si to rovno do kuchynky, nech jej kávu prinesiem. Nevyzerala, že by bola schopná vôbec sa tam dostaviť, nie to ešte preniesť kávu tých pár metrov bez vyliatia na zem medzi stonky kvetín a rozmanité odstrižky ozdôb či stúh.

„Ty? Zaujímavú noc? Vyzeráš akoby ťa práve vypľul na Zem z nebies samotný Boh krásy! Ako to, dopekla vždy robíš?!" Zafňukala zúfalo a konečne doviazala kyticu, s ktorou jej to dnes išlo omnoho pomalšie, než som u nej zvyknutá.

„Neviem. Turecká káva hneď z rána? Šumivé magnézko? Sila odhodlania? Genetika?“ Hádala som naprázdno a rovno sa vrátila nazad do kuchynky s cieľom pripraviť kávu i sebe.

Čo by som len bez nej bola robila. Ten večný *životabudič* je v mnohých situáciách mojou záchranou. Je to priam dobíjač baterie a štartovač stratenej energie. Čím silnejšia, tým lepšie. Ideálne bez cukru aj mlieka.

„Bože, ty šťastkárka! Chcem vyzerať ako ty, aspoň na dva dni! Prosím, Bože! Vyslyš moje prosby!“ Úpenlivo civela do stropu a zúfalstvo v jej hlase bolo citeľné, no mne tie hlášky pripadali akurát tak komické. Zastávam názor, že každý sme si strojcom vlastného šťastia. A ja driem na sebe a svojom lepšom živote dosť na to, aby som bola nudná, zanedbaná a zdeptaná. Možno som sčasti workoholik, no aspoň si to viem dostatočne vyfiltrovať počas bujarých víkendov, keď sa zavše podarí ďobnúť si nejaký slušný kúsok v bare či na diskotéke.

„Mimochodom, kde je Klára? Nehovor mi, že sa včera tiež spila pod obraz boží, lebo to už by bola asi vážne nechutná náhoda!“ Vystríhala som ju so zdvihnutým ukazovákom ako správna, rešpekt budiaca šéfka.

„Nie, neblázni. Klára je vzadu. Prišli podložky na ikebany, tak išla vyložiť krabice do regálov,“ ozrejmila mi situáciu.

Klára bola brigádnička. Robila v mojom kvetinárstve iba dva týždne, preto som ju zatiaľ nestihla úplne odhadnúť, no zdalo sa mi, že je šikovná. Možno na môj vkus trochu hanblivá, ale rozhodne nemala obe ruky ľavé. Vo svojom biznise by som nestrpela ľudí, čo sa iba flákajú. Nebudovala som osem rokov niečo, čo by mi potom šmahom ruky pokazil nejaký neschopák, teda, lepšie povedané,

neschopáčka, keďže v tomto odvetví som doteraz vždy mala tú česť iba s osobami nežnejšieho pohlavia.

Jarka je moja rovesníčka, tiež má dvadsaťosem. Má sedemročnú dcéru a chápavého manžela, ktorý jej so všetkým pomáha a plne sa zúčastňuje na výchove i chode domácnosti. Nie ako niektorí chlapi, čo sa tvária, že tým, že chodia do práce, spasili svet a ich podiel na rodinnom živote sa v tomto bode končí. Včera mali mať rodinnú oslavu, pretože Jarkina sestra má tridsiatku, takže dôvod dnešnej Jarkinej nepohody mi je jasný. Nezvykne sa často zabávať, preto to má u mňa s prehľadom odpustené. Viem, že v pondelok bude opäť v najlepšej forme.

Deň sa mi dnes vliekol úbohým tempom. Vybavila som asi milión telefonátov, doriešila dôležité veci s novým dodávateľom, absolvovala dve stretnutia a o piatej zatvárala kvetinárstvo s pocitom, že som zo seba opäť raz vydala maximum a všetko išlo ako po masle. Únava však začínala naplno opantávať moju osobnosť, preto som sa doma na dve hodiny zvalila do pohodlia svojej mäkkej voňavej postele s čerstvo prezlečenými obliečkami a darovala svojmu vyčerpanému organizmu troškou spánku. Minulú noc som totiž podala výkony hodné majstra a veľa toho nenaspala. Priam by som povedala, že toľko pohybu som počas noci už dávno nemala. Vďaka-bohu, po čase sa mi vybavili takmer všetky spomienky na bláznovstvá, ktoré sa v mojom byte v spoločnosti neznámeho mladíka uskutočnili. Bože, bol tak dobrý! Neviem odkiaľ sa zjavil, no keby mal každý schopnosť dostať ma do varu tak, ako to dokázal on, život by

bol ihneď krajším. Nie vždy sú však chlapi skutočne hodní svojich rečí. Kecajú, preháňajú a, keď príde na lámanie chleba, zrazu vysvitne, že ani zďaleka nedisponujú kvalitami, o ktorých toľko rozprávajú len preto, aby zbalili ženskú, ktorá ich rečičkám raz-dva podľahne. S tamtým by som si to však kľudne zopakovala!

Nemysli na kraviny, Kaja. Na tento víkend ti už vážne stačilo! Karhala som samu seba popri ukladaní sa do hlbín spánku.

Timea

Toľké mesiace som po tejto chvíli túžila. Tak dlho som uvažovala, aké by možno bolo super, keby sa to skutočne stalo. Nonstop som svoju hlavu trýznila potenciálnymi scenármi čo by bolo, keby... A keď sa to konečne stalo, odrazu mi srdce búši ako bláznivé a ja neviem, či je toto vlastne to, čo som v skutočnosti chcela a potrebovala.

Rozišiel sa so mnou.

Naozaj to urobil.

Už dobrú hodinu som trávila vo svojej posteli. Zamknutá v izbe, aby ma neotravovali rodičia, súrodenci ani ktokoľvek iný. Bratovej frajerke som stroho oznámila, že potrebujem byť sama, pretože sa musím učiť na štátnice. Nemala som to srdce ozrejmiť jej skutočný dôvod svojho aktuálneho citového rozpoloženia.

Všetci ho mali radi.

Každý by to bol len zbytočne riešil. A i keď ona sčasti vedela, že nám to dlhšiu dobu neklapalo, beztak som nemala najmenšiu chuť to s kýmkoľvek rozoberať. Jednoducho som najskôr potrebovala dať si v hlave a srdci všetko opäť dokopy hlavne ja sama.

Vonku bolo vážne nepríjemne. Akoby sa celý vesmír spojil s mojou melancholickou náladou a súcitil s tým, čo som práve prežívala. Lialo ako z krhly a na to, že bol pokročilý apríl, sa zdalo, že namiesto pribúdajúcich čísiel na stupnici teplomera sa čoskoro dočkáme skôr snehovej fujavice. Pritom ešte včera nám tu vládli pomaly letné teploty.

Hľadieť von oknom mi teda rozhodne neprospievalo. Keby som sa riadila náladami aprílového počasia, mohla by som si myslieť, že apokalypsa je blízko a čoskoro nastane koniec sveta.

Do slúchadiel som si radšej zapla playlist svojej obľúbenej kapely. Čo tam po tom, že spievali prevažne o láske. Ich piesne ma vždy dokázali dostatočne odpútať od krutosti každodennej reality a priviesť na iné myšlienky.

Dopekla s Julom! Celé dlhé mesiace sa správal ako ignorantský pajác, ktorý buď úplne zabudol na to ako by skutočný vzťah mal vyzerať alebo sa správal akoby som bola iba jeho majetkom. Na striedačku to bolo jedno i druhé vzájomne sa prelínajúc, vytváral mi tým permanentný stres a nepohodu. Akékoľvek city išli bokom. Fungovali sme vedľa seba ako nejakí spolubývajúci.

Prišiel k nám, posedel s mojimi rodičmi pri telke, dali sme si všetci spolu čaj a neskôr sa obvykle presunuli do mojej izby. Pozerali sme filmy, ktoré vybral on, bez rozprávania ležali vedľa seba na posteli alebo len prehodili pár slov a on sa unavený po práci čoskoro uložil k spánku.

Keď som si kúpila nové šaty, skritizoval mi ich. Údajne odhaľujú príliš veľa a ja ako správna kresťanka by som také nosiť nemala (tie pekné ružové šaty končili kúsok nad kolenami, nemali žiadny výstrih a iba trojštvrťové rukávy).

Keď som si dala spraviť manikúru, vyhlásil, že je otrasná a príliš vyzývavá, pretože červené nechty nosia iba ľahké ženy.

Keď som začala cvičiť, pretože som dlhodobo cítila deficit pohybu a navyše túžila aspoň trochu zhodiť z brucha a bokov a dostať sa do formy, vykričal mi, či to robím pre niekoho iného a atakoval ma otázkami komu sa potrebujem páčiť. Vraj nie som najchudšia, ale jemu to vyhovuje a nemám sa silou-mocou snažiť cvičiť, keď to vraj aj tak po chvíli vzdám a kvôli genetike aj tak chudšia nikdy nebudem.

Kritizoval hudbu, ktorú som počúvala. Nepáčili sa mu turecké romantické seriály, čo som tak milovala. Neustále riešil výber mojich kamarátok (až tým docielil, že som žiadne nemala a ostala mi jedine pochybná sesternica, ktorá vždy bola radšej na jeho strane).

Nepodporil ma.

Nepochválil ma.

Nedal mi najavo, že sa mu páčim a že som pre neho príťažlivá... A takto by som mohla pokračovať do zajtra...

Udupal moje sebavedomie a úplne zničil Timeu, ktorou som kedysi bývala. Stále na mne hľadal iba chyby. Pritom on sám mal dlhodobo problém s alkoholom a ja som mu tolerovala všetky jeho prúsery – a to ich vážne nebolo málo! Vždy som verila, že sa zlepší a všetko bude fajn. No síce s alkoholom skoncoval, vybíjal si na mne frustráciu z nenávisti k ženám, ktorú začal pociťovať odkedy jeho

brata podviedla žena a v ich striktne kresťanskej rodine došlo k prvému rozvodu v histórii.

Nechcela som si to pripustiť. Stále som sa v ňom snažila hľadať len to dobré a slepo spomínala na všetko to pekné, čo sme spolu prežili. Sedem rokov je sedem rokov. Nebolo mi všetko jedno. A i keď som dlho váhala, či sa s ním rozísť a ukončiť to nezmyselné trápenie, nemala som na to dostatok guráže. Až mi dnes pípla esemeska s osudným textom, v ktorom mi oznámil, že by sme sa mali rozísť. A ja som sa z toho zložila, i keď by ma to vlastne malo tešiť.

Hlavu som mala plnú myšlienok, otázok a úvah. Ako vždy. Tým som známa. Premýšľam viac, ako by bolo potrebné. Rada veci rozoberám do podrobna a vždy potrebujem mať odpovede na všetky otázky, čo sa mi mihnú hlavou. Viem, som *overthinker* ako vyšitý.

Ukážkový príklad.

Nemala by som to robiť. Je to zlé a neprospieva mi to. No neviem to nijako ovládať. Jednoducho premýšľam až do zbláznenia. Rovnako, ako i teraz...

Čo ak by som mu mala zavolať?

Čo ak sa teraz preto trápi a čaká, kým sa mu ozvem a poviem, že to takto nechcem?

Čo ak rozchod pre nás nebol tou správnou cestou?

Čo ak sa teraz konečne polepší a už nám spolu bude iba dobre?

Čo ak...

Timea, upokoj sa! Čo robíš, ťa týmto štýlom čoskoro úplne pohltí a zničí! Spamätaj sa! Daj si facku! Rozišli ste sa a hotovo!

Nekontaktuj ho!! Ručal do mňa hlas môjho vnútra, ktorý bol, zdalo sa, aspoň čiastočne pri zmysloch, na rozdiel odo mňa.

Ach, veď ten hlas mal pravdu! Musím sa dať dokopy! Nemôžem sa takto utápať vo svojom nešťastí! Už viac nie!

Odhodlane som otvorila šatníkovú skriňu a vybrala z nej peknú bielu košeľu a čierne džínsy. Obula som si nové značkové tenisky, do kabelky nahádzala všetko potrebné a s tvárou skrášlenou líčením, ktoré sa počas posledných týždňov stalo mojou záľubou, vybrala som sa na preč.

Našim som zaklamala, že idem ku spolužiačke z výšky a budeme sa spolu učiť. Nezabudla som poznamenať, že to asi bude trvať dlho a prídem neskoro. Mama mi prízvukovala, aby som si dávala pozor a že mi zavolá taxík. Taxislužbu totiž vlastnil jej dobrý kamarát a vedela, že mu môže dôverovať a cestou do mesta sa mi nič nestane.

Ach, mama. Prehnane starostlivá i ustráchaná zároveň. Mohla by konečne pochopiť, že vo veku dvadsaťpäť rokov už dokážem byť zodpovedná sama za seba i bez jej preexponovanej opatery.

Keby však vedela, kam som mala v skutočnosti namierené (a navyše úplne sama), asi by ju porazilo.

Maminmu kamošovi, taxikárovi, som nakázala ísť na ulicu zaplnenú novými bytovkami. Údajne tam bývala moja spolužiačka z výšky. V skutočnosti však žiadna neexistovala a ja som iba potrebovala alibi, keby sa ho mama vypytovala, kde presne ma v meste vyložil.

Prešla som tichou tmavou uličkou, zabočila doľava a ocitla sa na hlavnej ulici posiatej barmi a diskotékami, kde už vládol čulý

ruch sobotňajšieho večera. Ošívajúc sa, prechádzala som pomedzi davy mladých ľudí, až som napokon zastavila pred podnikom s epickým názvom *Kruh*.

Môj kruh sa tu dnes večer uzavrie. A ja už len tým, že tu vôbec som a ešte k tomu osamote, prekonávam samu seba a zahadzujem zvyšky roztrieštenej Timey kamsi do hlbín večného zabudnutia. Je čas na novú etapu.

Teraz alebo nikdy.

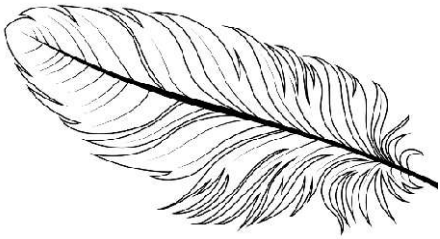

Kapitola 2

Karolína

„„Tak na zdravie," štrngla som si s Viky, mojou najbližšou kamoškou a obe sme do seba ten rum hodili na ex. „Neverím, že si ma sem dnes dotiahla," podpichla som ju, tváriac sa akože znechutene.

Doma som si po práci zdriemla sotva hodinu a pol, keď ma prebudilo nedočkavé klepanie na dvere. Viky tam stála s fľašou nášho obľúbeného Fragolina a natešene sa mi vtrieskala dovnútra, pretože dobre vedela, že nepotrebuje žiadnu pozvánku.

A odrazu spolu sedíme za barom a navzájom sa jedna druhej spovedáme zo života.

Viky sa zachechtala. „Že neveríš? Prosím ťa! Stále sme v najlepšej forme! Nesnaž sa mi nahovoriť, že si už stará na to, aby si žúrovala dva dni po sebe! Klameš samu seba, ty sexi kosť v najlepšej forme!" Štuchla do mňa dlhým gélovým nechtom na ukazováku pravej ruky a sebavedomo pohodila dlhočiznou čiernou hrivou.

Nuž, mala pravdu. Kamkoľvek sme sa my dve spolu pohli, spôsobili sme rozruch. Chlapské osadenstvo šalelo a ženské tíško závidelo. S mužmi sme to obe jednoducho vedeli a na vzhľade sme si tiež celkom potrpeli. Viky si síce dopomohla niekoľkými mililitrami v perách a hrubšou vrstvou mejkapu, ja som mala asi gény zdedené po otcovi a skutočne som k schopnému vzhľadu často nepotrebovala viac, než len dobre nakombinované oblečenie, ľahké líčenie a úsmev na perách. Zdravé sebavedomie totiž priťahuje chlapov

ako magnet a v spoločnosti tiež pôsobí iba pozitívne. Rovnako sa to vypláca aj v biznise. Nie jednu lukratívnu zákazku pre svoje kvetinárstvo som získala vďaka tomu, že som to s ľuďmi jednoducho vedela.

„Kaja, pozri! Tamten vysoký vzadu," schmatla ma za ruku a na barovej stoličke otočila tak, aby som mala priamy výhľad na opačný koniec priestoru podniku, kde postával v spoločnosti dvoch ďalších chlapov. Všetci mohli mať odhadom okolo tridsiatky.

„Hmm, to je dobrý materiál. Toho ti rozhodne schvaľujem!" Tľapla som ju po stehne odhalenom vďaka úzkej čiernej minisukni. Spokojne sa uškrnula a ja som v tej chvíli vedela, že sa tomu sympatickému chlapíkovi zaručene čoskoro prihovorí. A ak to náhodou neurobí, príde za ňou on sám.

„Na toho môjho zo včera ale zaručene nemá," podpichovala som ju vysoko provokačnými rečami.

„Ako to môžeš vedieť? Možno trtká ako malý Boh," ksichtila sa, dôsledne ho pritom sledujúc na diaľku. Netrvalo dlho a jej intenzívne pohľady neušli jeho pozornosti. Bez okolkov jej ten záujem opätoval hlbokým očným kontaktom.

„Ako ťa tak sledujem, povieš mi o tom zajtra," tíško som sa zachechtala a objednala nám ešte po jednom rume.

Hrkli sme to do seba, až mi vnútro zahrial povedomý pocit tepla. Radšej som ten alkohol zapila minerálkou. Dnes som sa vážne netúžila opiť.

„Pekný večer, dámy. Smiem vás na niečo pozvať? Čo pijete?" Objavil sa pred nami chlapík, ktorého si Viky svojím vytrvalým hypnotizovaním jej zvodnými očami priam pritiahla do svojej bezprostrednej blízkosti.

Musela som uznať, že vyzeral dobre. Potmavší, so zvláštnym prízvukom, odhadom asi Balkánec. Vysoký, mužná postava. Ako by povedala ona sama: statný drevorubač. Presne jej typ.

„Ja už pijem iba minerálku, ale slečna vedľa mňa si s vami určite niečo rada vypije," žmurkla som na ňu a spakovala sa preč, nech im doprajem želané súkromie.

Zaujala som miesto na opačnom konci dlhého barového pultu, ktorý sa tiahol pozdĺž priestoru podniku. Viktória už spokojne koketovala s chlapom, ktorý očividne na nej išiel oči nechať (aby som to konkretizovala, očividne najviac ho zaujal jej hlboký výstrih).

„Zlatko, hoď mi prosím ešte jeden rum a minerálku," prihovorila som sa mladučkému barmanovi, ktorý sa práve za barom mihol popri mne. Iba ticho prikývol, sústrediac sa na svoju prácu a čoskoro som pred sebou mala rum i minerálku. Šupla som do seba posledný dnešný pohárik (dúfala som, že vnútorným tvrdením o slove *posledný* neklamem samu seba) a pohodlne sa usalašila na mäkkej barovej stoličke. Z kabelky som vyhrabala mobil a začala bezcieľne listovať videá na sociálnych sieťach.

Na prázdnu stoličku vedľa mňa si onedlho prisadla akási dievčinka. Vypýtala si veľké pivo a k nemu vodku. Bez toho, aby som si ju vôbec prehliadla, som sa len pousmiala nad podivným výberom hodným dedinského štamgastu a ďalej civela na videá roztomilých mačičiek.

Dievča to však vzalo akosi zostra. Na ex do seba hodila vodku, pričom ju poriadne striaslo. Následne vypila polovicu veľkého piva a pridržajúc pohár, zosunula sa na bar v sprievode nešťastného vzlykania.

Snažila som sa sústrediť na tie milé mačiatka, no jej číre zúfalstvo si získalo moju pozornosť. Nahlas sa tam ľutovala, že to nemala robiť a že všetko je určite iba jej vina.

Mobil s mačiatkami som vhodila späť do kabelky, zapravila si vytŕčajúce pramene vlasov za uši a otočila sa na stoličke rovno ku nej.

„Dievča zlaté, neviem, čo sa ti prihodilo, no ver mi, ľutovaním to ďaleko nedotiahneš. Život je príliš krátky na to, aby si sa utápala v žiali. Nehovoriac o tej úbohej kombinácii vodky s pivom. Toto správne dámy rozhodne nepijú," prihovorila som sa jej a sebavedomo sa vystrela.

S ťažkosťami sa pozviechala do vzpriamenej polohy.

„Kto si, že mi tu rozdávaš rady do života, hm?!" Pozrela na mňa previnilo, pričom určite túžila vyzerať drsne, no jej pohľad pripomínal skôr tie nevinné mačiatka z mojich videí na TikToku. Na jednej strane mi to prišlo vtipné, na tej druhej ma však zahrnula neprimeraná dávka ľútosti.

„Karolína, teší ma," napriahla som svoju dlaň jej smerom. Prevrátila očami a neochotne mi podala tú svoju.

„Timea," odvetila stroho.

„Takže, Timea, zdá sa mi, že sa potrebuješ trochu vyrozprávať. Nič v zlom, ale vyzeráš dosť zdrvene a ja som iba neznáma baba, ktorá udrží všetky tvoje tajomstvá zamknuté hlboko vo svojej Pandorinej skrinke plnej nechutných detailov zo života množstva ľudí, ktoré však nikdy nevyplávajú na svetlo sveta, pretože u mňa sú v maximálnom stupni stráženia. Ani väznica v Ilave sa na moju skrinku nechytá, ver mi," pokúsila som sa pôsobiť priateľsky a vzbudiť v nej pocit, že mi môže dôverovať.

Nieže by som bola nejaký spasiteľ alebo čo, no nechať tu len tak trpieť túto milú osôbku, sa mi zdalo nefér voči nej i celému vesmíru. Úbohé dievča. Keby zúfalstvo malo tvár, vyzeralo by ako ona.

„Nechal ma. Rozišiel sa so mnou. Po siedmich rokoch. Zažili sme spolu veľa pekného. Posledné mesiace však stáli za prd a ja som cítila, že sme sa jeden druhému úplne vzdialili...“ Liezlo to z nej ako z chlpatej deky.

„Počkať, hovoríš, že to stálo za prd a zároveň sa tváriš akoby ti uleteli všetky včely. Tuším mi ušiel nejaký dôležitý detail,“ zvraštila som čelo. Hnedovlasá strapatá Timea na mňa nazrela tým svojím zúfalým psím pohľadom.

„Je to komplikované...“ Vzdychla.

„Nakoľko?“

„Veľmi.“

„Tak mi o tom povedz!“ hustila som do nej.

Po krátkej chvíli mlčania odsunula od seba zvyšok nedopitého piva ďalej po bare a skormúteným hlasom začala rozprávať.

Náš rozhovor trval asi pätnásť minút, no ja som ihneď pochopila, že nie ona je tu tá, čo by mala byť sklamaná a pochybovať. Ten somár pošliapal jej sebavedomie, nevážil si ju, správal sa k nej akoby bola pre neho istotou a ona ešte pochybovala, či sa jej vôbec stalo dobre, že to ukončil? Zmietala som sa v ukrutných túžbach vylepiť jej facku za to, že namiesto utápania sa v žiali radšej nestrieľa šampanské. Popletené dievča.

„Miláčik, zbavila si sa totálne toxického chlapa a navyše si to ani nemusela urobiť sama. Ukončil to on. Ty si reálne myslíš, že by si mala byť smutná kvôli tomu, čo si pomyslí tvoja rodina, ktorá o vašom vzťahu vedela veľké hovno alebo kvôli nemu lebo čo ak sa

náhodou teraz trápi a reve doma do vankúša?! Spamätaj sa! Mala by si oslavovať! Veď to je ako keď sa ti smeti vyhodia samé! Zbavila si sa somára, ktorý bol toxickejší ako jed na potkany a ty sa kvôli tomu trápiš? Prestaň s tým!“ Hučala som do nej, no ona len tíško počúvala akoby som bola jej matkou a ona nemala možnosť namietať.

Ona však tú možnosť mala, no využiť ju očividne nechcela. Vedela, že to, čo hovorím, je iba čistá pravda.

„Kuriatko moje úbohé, koľko máš rokov?“

„Dvadsaťpäť. Končím školu. Učím sa na štátnice a pred pár dňami som odovzdala diplomovku,“ prezradila mi.

Vekovo sme teda neboli ďaleko od seba. Tri roky je nič. Vedela som, že nájdeme mnohé spoločné témy. A stále neviem prečo, jednoducho som tej babe túžila pomôcť.

„Timejka, máš len dvadsaťpäť rokov. Celý život je ešte iba pred tebou. Svet sa ti otvára pred očami. Čaká ťa mnoho krásneho. Doštuduješ, môžeš cestovať, nájsť si skvelú prácu, spoznávať nových ľudí a neskôr sa znovu zaľúbiť. Osudovo. Skutočne. Ver mi, toto nebola tá pravá láska. Keby bola, nedopadlo by to takto. To pekné na teba číha niekde v tvojej budúcnosti. Možno blízkej, možno i ďalekej. Len sa nesmieš vzdať...“

Po líci jej zrazu stiekla slza.

„Bože, ty si to tak krásne povedala,“ zasmrkala, „dávno som nič krajšie nepočula,“ pery skrivila v smutnom výraze.

„No tak to ten tvoj ex frajer musel stáť vážne za hovno,“ zašomrala som si popod nos.

„Čože?“

„Že musíš začať nanovo!“ Zvýšila som hlas, tváriac sa pritom, že iba opakujem vetu, ktorú som povedala pred krátkou chvíľou. Ibaže by bola trošičku pozmenená...

„Máš pravdu. Nemá to zmysel. Nemôžem sa trápiť kvôli tomu, že myslím na ostatných. Je načase, aby som konečne začala viac myslieť i na seba!“ Zahlásila odhodlane. Dúfala som, že v tomto móde zotrvá aspoň niekoľko sekúnd, pretože počas nášho rozhovoru som už stihla vyzistiť, že to s prehnaným premýšľaním myslí naozaj vážne a je jej najslabšou stránkou. Človek nikdy nevedel, kedy sa opäť zmení v skormútené šteniatko kňučiace nad rozliatym mliekom, ktoré o pár chvíľ beztak osuší slnko, čo vyjde spoza mraku po každej búrke.

„Presne tak! Takto sa mi páčiš, dievča!“ Obdarila som ju srdečným úsmevom plným odhodlania a podpory.

„Ibaže... Ako na to? Ako mám žiť lepšie a spokojnejšie? Ako mám byť znovu šťastnou? Som úplne neschopná, škaredá, nudná šedá myška. V živote o mňa žiadny chlap ani nezakopne,“ znovu sa začala ľutovať.

Skvelé. V móde pozitívnej mysle zotrvala sotva minútu!

„Vieš čo, zlatko? V prvom rade sa usmej, pretože takúto zdeprimovanú ťa naozaj nikto chcieť nebude,“ nazrela som na ňu a silene sa usmiala, nech to po mne zopakuje. Išlo jej to iba ťažko, no napokon ten úsmev nejako vystrúhala. Rozhodne jej pristal viac než sklesnuté kútiky. „Po druhé, narovnaj sa. Nesmieš tu sedieť ako nejaký gazda nad demižónom!“ Pokarhala som ju a štuchla jej do boku, nech sa vystrie. Poslúchla. „Výborne! Pozri, hneď ti vynikli prsia. Nemusíš mať ani výstrih na to, aby si ukázala svoju obdarenú hruď,“ šibalsky som na ňu žmurkla, pričom ona si len nesmelo

prehliadla samu seba akoby som hovorila o niekom cudzom, nie o nej samej. „A posledným bodom je nadviazať očný kontakt. Rozhliadni sa po priestore a ukáž mi prvého chlapa, ktorý ti aspoň trochu padne do oka!“ Prikázala som jej.

Nesmelo sa začala obzerať okolo seba. Neďaleko nás postávala pri stole dvojica mladíkov. Obaja vysokí, štíhli, tmavovlasí. Jeden mohol mať asi toľko rokov, čo ona a ten druhý o niečo viac.

Zakrátko pokynula hlavou ich smerom. „Tamten v čiernej košeli. Vyzerá fajn, ale keby som videla niekoho lepšieho, tak...“

„Pokoj, preboha! Veď ťa nejde oplodniť! Len sa pýtam, ktorý ti padol do oka!“ Nazrela som na ňu pobavene. Tuším to brala až príliš vážne. S flirtovaním očividne nemala žiadne skúsenosti.

Matika mi nikdy nešla, no jednoduché počty naznačovali, že ak so svojím ex strávila sedem rokov, museli sa dať dokopy už v osemnástich. S jej nenápadnosťou a vzhľadom milučkého kuriatka silno pochybujem, že predtým stihla, nazvime to „rozhadzovať siete“.

„Takže, základy sme si ozrejmili a teraz je to na tebe. Vystri sa, usmej sa a sleduj ho. Pozeraj sa na neho intenzívne a hlboko. Musíš ho zvábiť, aby k tebe prišiel a sám sa začal zaujímať.

„Zvábiť? Čo som ja nejaký poľovník a on divá zver?!“ Vypleštila oči.

„Ježiši, Timea, čuš už a rob, čo ti hovorím!“ Zahriakla som ju a dúfala, že ma konečne počúvne.

Vďakabohu, moje prosby boli vyslyšané a ona sa pokúsila urobiť všetko presne tak, ako som jej povedala. Sústredene a s úsmevom na perách pohľadom hypnotizovala chlapíka v čiernej košeli, až kým mu popri debate s kamošom nepadol pohľad naším

smerom. Nenápadne som ju povzbudzovala, aby sa tvárila prirodzene a ďalej ho lákala intenzívnym pohľadom. Bola nesmelá, no celkom jej to išlo. Čochvíľa sa neznámy chlapík vybral naším smerom.

„Bože, on sem ide! Čo teraz?!“ Vydesene ma zdrapila za ruku.

„Upokoj sa! Je to chlap, nie časovaná bomba!“ Vyprskla som, no rýchlo sa aj utíšila, pretože *objekt* bol zakrátko pri nás.

„Zdravím vás, slečny. Dáte si nejaký drink alebo si spolu pôjdeme zatancovať?“ Oslovil nás hrdelným hlasom, ktorý znel mužne, no prívetivo zároveň.

Všimla som si ako Timea nasucho preglgla. Očividne nepočítala s možnosťou, že by moja taktika mohla zabrať a ona by k sebe dokázala prilákať prvého chlapa, na ktorého si ukázala prstom – a to iba vďaka svojmu pohľadu.

„Ďakujem, ja si nič neprosím, ale tu moja kamarátka si rada niečo dá, však Timi?“ Vsadila som na obvyklú stratégiu.

„J-ja... V-vlastne... Po tej vodke s pivom už asi veľmi nemám chuť...“ Vyšlo z nej a ja som si v duchu hlučne pleskla dlaň o čelo.

Kriste na nebesiach.

„Aha, fajn. Tak to vás nechám. Pekný večer,“ odvetil stroho neznámy sympaťák a spakoval sa preč skôr, než stihla Timejka opäť otvoriť ústa.

„Gratulujem, práve si ho od seba odlákala jedinou vetou! Úspech! Skláňam sa!“ Zatlieskala som jej so značnou dávkou irónie v hlase.

„Čo som povedala akože zle, hm?!“ Mraštila sa na mňa vyčítavo.

Ona vážne nechápala!

„Kuriatko moje zlaté, práve si svojmu potenciálnemu objektu ozrejmila, že si si hneď na úvod šupla vodku s pivom ako nejaký ožran z dediny a následne rovno odmietla jeho ponuku! Vážne si myslíš, že je toto pre chlapov príťažlivé?“ Rozhodila som rukami. Fakt som nedokázala pochopiť, že jej to nedocvaklo. Možno však boli na vine práve dotyčná vodka s pivom.

„Dopekla. Ja som koza!“ Zúfalo sa zložila na barový pult a kabelkou si pohoršená zakrývala tvár s cieľom skryť sa pred pocitom hanby, ktorý ju práve prefackoval plnou silou, na akú rozhodne nebola pripravená.

„Ak mi sľúbiš, že sa viac nebudeš ľutovať a zabudneš na toho idiota, pomôžem ti. Čo ty na to?“

„Akože s čím?“ Zvedavo vykukla spoza kabelky.

„S flirtovaním predsa! Našliapnuté si už mala dobre. Dokážeš to. Som o tom presvedčená. Len musíš vedieť ako na to. Začať totiž musíš od seba,“ hlásala som odhodlane. Ostávalo mi len tíško dúfať, že na moju ponuku prikývne. Mala potenciál, ktorý by bola škoda nevyužiť. Dokáže zbaliť chlapa, len si musí viac veriť!

„Ty ma chceš naučiť flirtovať s chlapmi? Robíš si zo mňa srandu?“ Zasmiala sa a konečne sa vymanila spod tieňa svojej kabelky a narovnala svoje skormútené telo na barovej stoličke. Trochu sa pritom zakývala do strán, čo bolo zjavne spôsobené prudkým požitím alkoholických nápojov, na ktoré jej telo nebolo zvyknuté, no ustála to.

„Neveríš mi?“ Zodvihla som obočie.

„Mala by som?“

„Mám ti to dokázať?“ Spýtala som sa neveriacky, no ona ostala mlčať. Sama nevedela, či mi môže dôverovať a čo si má

o mne myslieť. Poznali sme sa sotva hodinu a ja som jej podala návrh, že ju naučím zvádzať mužov.

Uznávam, možno to pre ňu znelo trochu bláznivo.

Keď sa však pri nás objavil sympatický blonďák, s ktorým som včera sexovala snáď v každom zákutí môjho bytu, bolo rozhodnuté.

„Ahoj," nedbalo som ho pozdravila, pretože ma v spoločnosti sivej myšky očividne nezaregistroval.

„Kaja? Dobre si to pamätám?" Podišiel ku mne s rozžiareným úsmevom hodným reklamy na zubnú pastu a gavaliersky mi pobozkal dlaň ako pravej dáme.

Haha, hlavne, že si zo mňa včera išiel vytrtkať dušu, ty džentlmen! Utrúsilo uštipačne moje podvedomie.

„Áno, pamäť ti slúži dobre. A mne zatiaľ tiež," potmehúdsky som na neho žmurkla a zľahka ho chytila za zápästie. „Čo hovoríš na uplynulú noc?" Nepatrne som si zahryzla do spodnej pery, ktorú ešte niekoľko hodín dozadu silno hrýzol on. Nebyť dokonalej krycej schopnosti môjho červeného rúžu, asi by som mu to ani nemusela pripomínať.

„Tvoje kvality by som ocenil najlepšou možnou známkou, ty bohyňa. Nehovoriac o tom dokonalom tele," prehliadol si ma od hlavy až po špičky trčiace zo strieborných sandálov na opätkoch. Pri tom pohľade Timea stuhla rovnako ako včera jeho vták, keď som si vo výťahu vyzliekla nohavičky.

„Ďakujem, zlato," spokojne som sa uškrnula. „Si hrozne milý a pozorný," pohladkala som mu ego.

„Prosím, ozvi sa mi, keď budeš mať chuť a čas, dobre?" Do dlane mi vtisol svoju vizitku, čo promptne vytiahol z vrecka nohavíc

ako včera kondóm. Tuším sú to dve hlavné veci, ktoré má vždy po ruke.

„Iste. Pekný večer," prívetivo som sa usmiala, na čo on znovu zareagoval pobozkaním chrbta mojej dlane a v – dovolím si tvrdiť, že mierne rozptýlenom – stave sa pobral ďalej, k partii baviacej sa vzadu na parkete.

„Čo-to-malo-dopekla-znamenať?!" Rozprávala trhane, akoby sa jej práve zadrel motor.

„S týmto chlapom, ktorý ani netuším ako sa volá, som sa včera presexovala do druhého dňa. A nie, neplánujem mu volať. Takže? Stačilo ti? Už mi veríš? Môžem ti poskytnúť svoje cenné rady v oblasti flirtovania? Pripravená na kurz zvádzania?"

„J-ja... A-asi..."

„No tak, Timea! Chceš sa cítiť atraktívna a nebáť sa niekoho zbaliť alebo chceš ostať naveky sama?" Radšej som to na ňu vybafla ostrejšie. Inak by sa to roztomilé kuriatko nebolo schopné v dohľadnej dobe rozhodnúť. Bolo nutné na ňu trochu zatlačiť. Pre jej vlastné dobro.

„Ja... Chcem! Teda... Nie ostať naveky sama, ale... Chcem byť krásna ako ty, veriť si a byť schopná niekoho zbaliť! Prosím!"

Zas ten psí pohľad.

„Fajn! Drahá Timejka, vitaj v mojom kurze zvádzania!" Prehlásila som víťazoslávne a nastavila jej dlaň na tľapnutie. Placho sa usmiala a zľahka pricapila dlaň k tej mojej.

Zatiaľ, čo Viktória si to už asi doma rozdávala s tým „statným drevorubačom z Bosny", ja som si našla novú kamošku, z ktorej bolo treba spraviť ženu, čo sa naučí byť sebavedomá, krásna

a zvádzať chlapov bez toho, aby sa jej trapasy veľkými písmenami zapisovali do archívov najväčších prúserov galaxie.

Asi ma čakala neľahká úloha...

Kapitola 3

Timea

Po prebudení som ráno ďakovala Bohu a všetkým vyšším mociam na tomto svete, že som pri svojom neskorom nočnom príchode nezobudila nikoho z rodiny. Vzhľadom na fakt, že sa mi podarilo vraziť do skrinky na chodbe a poriadne si pritom udrieť koleno, považovala som to za náramný úspech.

Mamin kamarát taxikár ma okolo polnoci doviezol domov a cesta našťastie trvala dosť dlho na to, aby som počas nej stihla trochu pretriezvieť a prísť k rozumu. Kombináciu vodky s pivom som skúšala prvý a asi aj posledný raz v živote.

Čo mi to vlastne napadlo? Ja, čo som s alkoholom celkovo mala len veľmi chabé skúsenosti a viac-menej sa mu aktívne vyhýbala i na rodinných oslavách, som sa do toho bezhlavo vrhla a nebyť tej šibnutej Karolíny, ktovie ako by som bola dopadla.

Hlupaňa.

Vážne by som sa mala spamätať. To, čo som spravila, nebolo rozumné a ani vhodné.

„Ach, Julo! Nebyť teba, nebola by som robila takéto hovadiny!“ Hundrala som si popod nos, keď som po vykonaní rannej hygieny prekladala z nočného stolíka skriptá a materiály k štátniciam na písací stôl. Včera som to totiž iba všetko zbabelo šmarila na kopu a viac sa k učeniu nevrátila. Nuž, okolnosti mi to akosi nedovoľovali. V danom citovom rozpoložení by som sa iba sotva dokázala

sústrediť na spleť písmen a poučiek, keď mi hlavou behali desiatky negativistických myšlienok trýzniacich moju myseľ.

Akoby som toho všetkého nemala už aj tak dosť! Najskôr som sa trápila s diplomovkou, potom s učením a teraz s rozchodom. Dofrasa, veď chcem len konečne ukončiť to poondiate štúdium, ktoré mi zabilo päť rokov života a zobralo kopec nervov i chuti do života! Ale nie, aby náhodou nebolo málo, musím riešiť ešte aj rozchod!

Nedeľný obed i pobyt v kostole som naveľa zvládla, i keď mi miestami klipkali oči a obávala som sa, že zaspím. Takéto ponocovanie asi vážne nie je pre mňa. Je iné sedieť do neskorého večera nad učením alebo ležať v posteli a počúvať v slúchadlách pesničky popri písaní si s kamoškami (aspoň tými internetovými, keď už v reálnom živote mi neostali pomaly žiadne). Sedieť do noci v nejakom náhodnom bare, debatovať o zbabranom živote a ešte si k tomu aj vypiť, to je fakt nad moje sily.

Dnes ale pre mňa bolo podstatné, že si naši nič podozrivé nevšimli a v kostole som sa úspešne vyhla Julovi – svojmu ex.

Ach, ako divne to znie.

Ex frajer.

Bývalý.

Sedem rokov človek strávi po boku jedného partnera a zrazu je z neho ktosi, s kým by ste sa najradšej ani nestretli a budete hľadať všemožné cestičky, aby ste sa mu dokázali vyhnúť. No dnes buď v kostole nebol (o čom silno pochybujem) alebo na rovnakú stratégiu vsadil aj on, pretože ja ako dosť všímavý človek, som ho nikde ani len nezazrela.

Bohu vďaka. Alebo okolnostiam?

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Kurz zvádzania*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.